

SÁM PĚŠKY KRAJINOU

Zaskočilo ho však, že vítězství vnímal jako hořkosladké, dotčené nečekáným pocitem ztráty. Pronásledování ra'zaků bylo jedním z posledních pout s jeho předchozím životem v údolí Palancar a toto pouto nerad přetínal, i když bylo tak strašlivé. Navíc byl ten úkol smyslem jeho života v době, kdy žádný jiný neměl; byl to ten důvod, proč tehdy opustil svůj domov. Teď na místě, kde v sobě celou tu dobu živil nenávisť k ra'zakům, zela prázdná díra.

Eragona vyděsilo, že je možné litovat konce takové hrozné výpravy, a přísahal si, že znovu takovou chybu neudělá. *Odmítám se tolik upínat na svůj boj proti Království, Murtaghovi a Galbatorixovi, abych nechtěl jít dál za něčím jiným, nadejde-li k tomu čas – nebo dokonce abych konflikt neprotahoval, namísto abych se snažil přizpůsobit čemukoli, co nastane.* Pak se rozhodl zapudit nepatřičnou lítost a soustředil se na svůj pocit úlevy: úlevy z toho, že se zbavil náročných úkolů své dobrovolné mise a že mu teď zbývají už jen ty povinnosti, které vyplývají z jeho současného postavení.

Ta radost jej poháněla vpřed. Když teď byli ra'zakové zneškodněni, měl pocit, jako by konečně mohl svůj život založit ne na tom, kým býval, ale na tom, kým se stal: Dračím jezdcem.

S úsměvem pohlédl na vlnící se obzor. Hlasitě se za běhu smál a bylo mu jedno, jestli ho někdo uslyší. Jeho smích se nesl mělkou roklí a všechno kolem něj se zdálo nové a krásné a plné příslibů.

Eragonovi kručelo v břiše. Ležel na zádech, nohy měl pokrčené v kolenou – protahoval si stehna, protože dnes běžel dál a s větší zátěží než kdykoli předtím – a vtom se mu v útrobach ozvaly žaludeční šťávy. Ten zvuk byl tak nečekáný, že se Eragon prudce posadil a zašmátral po své holi.

Vítr hvízdal pustou krajinou. Slunce už zapadlo a nyní bylo všechno modré a nachové. Nikde se nic nepohnulo, jen stébla trávy se zlehounka pohupovala a Slounovy prsty se pomalu napínaly a povolovaly v reakci na nějaký výjev v řezníkově začarované dřímotě. Štiplavá zima zvěstovala příchod skutečné noci.

Eragon se uvolnil a pousmál se.

Jeho pobavení se brzy vytratilo, když zauvažoval o zdroji svého nepohodlí. Poté, co bojoval s ra'zaky, použil řadu náročných kouzel a nesl Slouna na ramenou skoro celý den, byl tak vyhladovělý, že si dokázal živě představit, že kdyby uměl cestovat zpátky v čase, byl by s to spořádat celou hostinu, kterou během návštěvy v Tarnagu vystrojili trpaslíci na jeho počest. Při vzpomínce na horkou pronikavou vůni pečeného nagra – obřího kance – a jeho šťavnaté maso ochucené medem a kořením – se mu začaly sbíhat sliny.

Problémem bylo, že neměl žádné potraviny. Vodu si dovedl obstarat snadno: uměl vytáhnout vlhkost z půdy, kdykoli se mu zachtělo. Jenže najít v téhle pustině jídlo nebylo jen daleko obtížnější, nýbrž ho to také stavělo před morální dilema, jemuž by se byl rád vyhnul.

Oromis zasvětil mnoho svých lekcí poznávání nejrůznějšího klimatu a zeměpisných oblastí, které se v Alagaësi vyskytovaly. Takže když se